

„EDINOST“
Izhaaja po trikrat na teden v šestih iz-
danjih ob **torkih, četrčkih**
in **sobotah**. Zjutranje izdanje iz-
haja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7.
uri večer. — Obojno izdanje stane:
za jeden mesec f. 1.—, izven Avstrije f. 1.50
za tri mesece . . . 3.— . . . 4.50
za pol leta . . . 6.— . . . 9.—
za vsa leta . . . 12.— . . . 18.—
Naročnine je plačevati naprej na naročbe
brez priložene naročnine se uprava ne
ozira.
Posamične številke se dobivajo v pro-
dajalnicah tobaka v Trstu po 3 nč.
izven Trsta po 4 nč.

EDINOST

Oglasi se računa po tarifu v petiti; za
naslove z debelimi črkami se plačuje
prostor, kolikor obsega navadnih vrstic.
Poslana, osmrtnice in javne zahvale, do-
mači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu
ulica Caserma št. 13. Vsako pismo mora
biti frankovano, ker nefrankovani se ne
sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglašje spre-
jemajo *Upravištvo* ulica Molino pic-
colo št. 3, II. nadst. Naročnino in oglašje
je plačevati loco Trst. Odpis reklama-
cije so, prosto pošiljamo.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

„Edinost je moč“.

Volilci!

ki želé podpisati utoka zoper vo-
litvi Hortisa in Mauronerja, naj
se potrudijo v „Del. podp. dru-
štvo“. Čas je do jutri zvečer.

O dogodkih dne 18. marca.

(Izv. dopis iz Bazovice.)

Slednjič sem se vendar toliko umiril, da mo-
rem zopet pisati. Nadejal sem se, da bodem mo-
gel poročati le vesele stvari, ali nesreča je hotela,
da je prišlo drugače.

Tudi v našem V. okraju je postavila splošna
žalost svoja šotore. Čitatelj je menda že uganil,
da radi izida državnozboreske volitve.

O volitvi naj torej spregovorim tudi jaz.

Tudi pri nas je bilo zelo živahno več dni
pred volitvami, zlasti pa predvečer volitve. V jedno-
mer se je zbiralo ljudstvo, pričakujoče nasprotnih
agitatorjev iz mesta, o katerih se je govorilo, da
jih mnogo pride v naš okraj — kupovat duše. Ali
ni jih bilo, stvar jim je menda smrdela. Tudi pla-
katov, priporočujočih nasprotnega kandidata, ni
nikdo ni upal razobešati, ker je bilo naše ljudstvo
na straži po dnevi in po noči.

Napočil je usodni dan 18. marca. Gotovi smo
bili, da bode dan zmage. Na vse zgodaj je že mr-
golelo po vasi. Bilo je, kakor da je velik praznik.
Videl si le veselih obrazov, kajti nasprotniki so
se skrivali po stranskih ulicah.

Naši so šli na volišče vsi, vsi. Prepevali so
narodne pesmi, a ljudstvo, stoječe ob cesti, jih je
pozdravljalo „živio-klici“. Vse je bilo navdušeno —
tudi ženske in otroci. Vsi so imeli le eno prošnjo
do Vsemožnega: da bi zmagala naša domovinska
stvar! Prihajala so vesela poročila z volišč. In ko
smo izvedeli, da ima v našem okraju narodni kan-
didat ogromno večino, zavladala je velika radost
in pripravljati smo jeli za razsvetljavo. Ubogo ljud-

stvo je bilo gotovo zmage, ker ni vedelo, kaj se
kuha v Trstu. Vse je bilo pripravljeno in na glavni
cesti v Bazovici je čakalo nad 500 ljudi, nestrpno
pričakujoče — kakor strasten igralec na loteriji
številke — poročila, ki je je imel prinesiti naš brzi
kolesar iz mesta.

Bilo je okoli 6½ ure zvečer, ko je pridrvel
naš poročevalec — ali došel je molčč, solzan, po-
trt. Osupnili smo. V hipu ga je obkroževala mno-
žica, povprašujoča nervozno: Kaj je?! „Izdani
smo, osleparjeni smo!“ — to je bil kratek odgo-
vor solznega poročevalca, a odmev temu vskliku
med ljudstvom je bil: krik, jok, ihtenje množ, žen
in otrok. Nekam čudno — preplašeno so se pogle-
dovali vsi, a vsem je bilo videti na ustnicah mučno
vprašanje: Kje so izdajalci?! Strašno je moralo
vreti v teh človeških dušah, ranjenih v najsvetej-
šem čustvovanju, v ljubezni do svojega rodu! Bati
se je bilo hudega.

Naš poročevalec, nekoliko oddahnuvši se in
videči, kako kuha vse to, je spregovoril žalosti
tresočim glasom, da pomiri in potolaži ljudstvo. In
ljudstvo mu je pritrjevalo. Ko je zavišil, je zakli-
cal: Ne udajmo se! Živio naš Nabergoj! Živela
naša slovenska okolica! Med te vsklike pa so se
mešali vskliki ogorčenja proti — izdajcam, ki so
izdali avojo lastno kri, svojo mater, svoj domovin-
ski čut. To je ogorčenje, ki je res prihajalo iz —
srca! Takih pojavov ne more izzvati umetna agi-
tacija, kaj tacega se more porajati le v srcih.

In na večer je prišlo, česar smo se bali. Srd
ljudstva se je obrnil z vso silo proti ljudem, ki so se
vračali preko Bazovice v mesto in o katerih je
ljudstvo sumilo, da so delali za nasprotnega kan-
didata. Bilo bi gorje, da niso orožniki in vojaki
bili na licu mesta. Da niso organi javnega reda
obkolili onih, na katere je letel sum, ne vemo,
kaj bi se bilo dogodilo. Razkačeno ljudstvo se ni
hotelo pomiriti, v jednomer je vrvelo okolo hiše, kjer
so bili skriti — oni. To je bilo strašno, Bazovica
še ni videla kaj tacega. Vse je bilo na nogah od
bosopetega prvorazrednika pa do sivolasega atarčka,

od mladega dekleta do postarne žene. Le naših
domačih odpadnikov ni bi bilo nikjer. In te žene!
Do zdaj še nismo poznali svojih žen! Navduše-
vale so nas: „Možje ne udajte se! Proč
s cikorijo!“

Le energičnemu nastopanju in prepričevalnim
besedam prvakov se je posrečilo potolažiti ljudstvo,
da ni naskočilo skladišča otrobov, kjer so pod
zakli skriti klečali nasprotniki. Tam so morali
prebiti noč.

Ničesar se jim ni zgodilo sicer, ali mi sodimo
vendar, da je bil to zanje strašen dan plačila. Vo-
jaki in orožniki so hoteli razgnati množico, ali ista
se je stiskala skupaj in iz nad 400 grl je donelo
„Hej Slovani“. Potem so domači peveci zapeli
mnogo hrvatskih in slovenskih pesmi, a ljudstvo
je vsklikalo navdušeno: „Živio naš cesar! Živela
domovina! Živel Nabergoj! Doli z izdajalci!“

Taki in enaki klici so se razlegali vso noč.
(Hudomušni ljudje so nam pripovedovali celo, da
so se kar tresle hiše nasprotnikov; drugi so trdili
zopet, da je bil to potres za cikorijo — in, nekaj
je že moralo biti, ker so bila razpokana njih okna
in njih vrata.) Še-le proti 4. uri zjutraj se je jela
množica razhajati polagoma, odpadniki pa so mogli
oditi v varnem spremstvu vojakov in orožnikov.

Sedaj smo se potolažili, ker zaupamo v po-
moč božjo in v svojo pošteno stvar. One pa, ki so
šli na roko našim nasprotnikom, bodisi že očito,
ali na skrivnem, in ki so delali na pogubo naše
domovinske stvari — one naj sodi pravični Bog!
Bog jim odpusti njihov greh, mi ga jim ne mo-
remo! Ničesar hudega se jim ni bati od naše
strani, ali odpuščenja naj se ne nadejajo. Kako je
že rekel volilni oklic za Istro: Odpuščeno bode
ubijalcu — le za izdajalcu domovine ni odpuščenja.
Mi pozivljamo in rotimo ljudstvo, naj opusti vsako
misel na osebno maščevanje; naše jedino maščeva-
nje bodi ponosno preziranje, in kazni izdajcam
bodi ta, da jim je na čelo vtisnjen sramotni znak
izdajstva.

V zgodovino človeštva pogledjmo. Tam vidimo,

bila čula o kaki zakonski drami, ali o dogodku,
ki so si ga povsod pripovedovali, sta obsojala, vsak
po svojih nazorih, drugega krivca.

„Mož je kriv“, je rekla „gospodična Planu-
sova, moja sestra“.

„Žena je kriva“, je rekel „gospod Planus,
moj brat“.

„O vi možki!...“

„O ve ženske!...“

To je bil neprestani predmet njunemu prič-
kanju tistih par prostih ur, ki jih je stari Žiga
obdržal za se pri svojem dnevnem delu, katero je
bilo tako vrejeno kakor blagajniške knjige nje-
gove. Posebno nekaj časa sém so bile debate med
bratom in sestro nenavadno živahne. Pridno sta se
bavila s tem, kar se je godilo v tvornici. Sestra
je iz vsega srca pamilovala gospo Fromonta mlaj-
šega, in postopanje njenega moža se jej je zdelo
silno grdo, dočim je Žigi nedostajalo gorupih be-
sed o malopridni neznanki, ki je v blagajnico po-
žiljala račune o kašemirjih, ki so veljali po šeststo
frankov. V njegovih očeh je šlo pri tem za dober
glas in čast stare kupčijske hiše, pri kateri je bil
v službi od mladih nog.

„Kaj bode z nami?..“ je ponavljal v jedno
mer. „O ženske!...“

(Pride še.)

PODLISTEK

Fromont mlajši & Risler starši.

ROMAN.

— Francoski spisal Alphonse Daudet, preložil Al. B. —

Sedaj pa sedaj je ustala ter šla gledat k o-
troku, ki je spal v sosednji sobi, kadar je razgo-
vor zastal, je bilo čuti njegovo dihanje. Ne vedé
kako, je bilo Rislerju tukaj prijetneje in gorkeje
nege pri njem doma, kajti nekatere dni je delalo
njegovo lično stanovanje valed neprestano urnega
prihajanja in odhajanja nanj utis dvorane brez vrat
in oken, odprte vsem štirim vetrovom. Pri njem
so se vsprejemali obiskovalci, tu pa so stanovali.
Skrbljiva roka je tukaj povsod širila red in ličnost.
Zdelo se je človeku, kakor bi se v krog postav-
ljeni stoli tiho razgovarjali, ogenj je prijetno pra-
sketal, in mali čepici gospodičine Fromontove je
bilo videti, kakor da je v svojih višnjevih trako-
vih ohranila sledko smehljanje in prijazne poglede
malega otroka.

O takih slučajih, med tem ko je Klara go-
vorila sama pri sebi, da je takó izvrsten mož pač
zaslužil druge družice — o takih slučajih se je
vprašal Risler pri pogledu na ta mirni, lepi obraz
in te mile, duhovite oči, zaradi katere žensčine
pač Georges vara tako oboževanja vredno ženo?

VI.

Bilanca.

Hiša, v kateri je stari Planus stanoval v
Montreng-u, je stala tik zemljišča, katero so imeli
Chébeovi. Imela je kakor ona jedno samo nad-
stropje nad pritličjem s tremi okni ter ravno tak
vrt s senčnico, obrastlo od divje trte, in z gredi-
cami, obrobjenimi z zeleniko. Stari blagajnik je
bival tam s svojo sestro. Zjutraj se je s prvim
omnibusom, ki je šel s postaje, vozil v mesto ter
stoprav zvečer vračal h kosilu. Samo ob nedeljah
je ostal doma, ter oskrboval cvetice in perutnine
svoje. Stara devica je gospodinjala, kuhala in prala.
Srečnejše device si ni mogoče misliti.

Oba sta bila svobodna ter sta srčno sovra-
žila zakon. Sestra je zaničevala možke, brat ni
zaupal ženskam, a pri vsem tem sta obožavala
drug drugega, ker sta se smatrala medsebojno za
izjemi v splošni izprijenosti človeškega rodu.

Kadar je ona govorila o njem, je dejala
vedno: „Gospod Planus, moj brat!“ in on je z
isto ljubezni polno slovesnostjo povsod utikal v
stavke besede „gospodična Planusova, moja sestra“.
Za ta dva dobrosrčna človeka je bil Pariz, ki jima
je ostal povsem neznan, dasi sta sleherni dan bila
tam, pekel poln pošasti dveh vrst, pošasti, ki so
druga drugi delale vse možne krivice. Kadar sta

da še noben izdajalec ni srečno dovršil svojega življenja. To najsi zapomniš tudi naši poturice! Ročila jih je okoličansko-slovenska mati — toda oni so jo zatajili iz umazane sebičnosti. A se svojo materjo so zajedno zatajili vero svojo in domovino. Žalostna prikazen to: človek ki trže razsebi se silo, kar je združil Bog; človek, ki se trže se silo od svojega lastnega rojstva in se družiti z onimi, ki so mu tuji po krvi in pomisljenju. Žalostna prikazen: človek, ki se ponižuje do slepega orodja v rokah nasprotnika. V življenju prezirajmo take ljudi, a ko jih Bog pokliče pred sodni stol na odgovor za njih dela, osamljeni in pozabljeni naj ostanejo njihovi grobovi! To jim bodi v plačilo.

Ti, pa narod okoličanski, nikar ne obupaj: še živi naš stari Bog! Pokazal si svetu, da v Tebi še ni izumrla iskra narodnega čuta, ljubezni do meterinega jezika in zvestobe do domovine. Iz dna svoje slovenske duše Ti kličem: Slava Tebi, narod moj!

Skalovič.

DOPISI.

Iz Ljubljane, dne 26. marca. (Izv. dop.)

Župan ljubljanski, gospod Ivan Hribar, spada med one redke slovenske poslance, ki ne iščejo kontakta s svojimi volilci le za časa volitev, temveč sklicuje po vsaki sesiji volilce, da jim poroča o svojem delovanju.

Včeraj sklical je deželni poslanec Hribar svoje volilce na shod v Sokolovo telovadnico v „Narodnem domu“. In prišlo jih je toliko, da je bila širna dvorana dubkom polna; prišli so somišljeniki, a prišli v lepem številu tudi njegovi politični nasprotniki. V celo uro trajajočem govoru poročal je poslanec Hribar o svojem deželnozbornem delovanju, najprej v gospodarstvenem oziru. Vitalne važnosti za naše deželno stolno mesto je osušenje ljubljanskega barja; žal, da se rešitev tega vprašanja zavlakuje od leta do leta; zategadelj je spravil poslanec Hribar to zadevo v deželnem zboru v razgovor in deželni predsednik je obljubil za prihodnje hitreje tempo v vodopravnih obravnavah, ki se imajo še vršiti v tej zadevi. Poslanec Hribar poročal je nadalje o svojih predlogih glede meščanskih šol na Kranjskem, glede uravnave učiteljskih plač, in penzijskega normala za deželne uradnike, glede olajšev pri povračilu povodom potresa dovoljenih državnih posojil, glede nameščenja tukajšnje licealne biblioteke in glede železniške postaje pri tukajšnji mestni klavnici.

Govornik je izrazil svoje obžalovanje, da vprašanje glede reforme volilnega reda v deželnem zboru ni našlo povoljne rešitve. Narodna stranka, kateri pripada gospod Hribar, se poteguje odločno za splošno volilno pravico, pa direktno tajno glasovanje, ker le na tej podlagi dobivlja narodova pravi izraz. Konservativna stranka pa je imela pomisleke proti taki reformi ter izjavila, da mora še zaslišati menenja volilcev, predno more v tej zadevi konečno sklepati. Reforma je torej za sedaj odložena, a upati je, da se povoljno reši vsaj v prihodnjem zasedanju deželnega zbora.

Poslanec Hribar je spregovoril konečno tudi o razmerju strank v deželnem zboru kranjskem in zlasti o toli razupiti „zvezi“ mej narodno stranko in nemškimi zastopniki naših veleposestnikov. O tej priliki je konstatoval govornik, da v načelnih vprašanjih ne more biti govora o kaki zvezi mej narodno stranko in nemškimi veleposestniki, da pa stranki do neke meje postopata skupno proti nazadnjaškim tendencam. Če bi klub narodne stranke kedaj hotel paktirati z Nemci, bil bi govornik prvi, ki bi izstopil iz kluba. Volilni shod vzel je izjavo poslanca Hribarja z burnimi živio-klici na znanje.

Za poslancem Hribarjem oglašili so se razni volilci za besedo. Inženier Pour je govoril o raznih gospodarstvenih zadevah, kurat Koblar pa je z ostrimi besedami kritikoval skupno postopanje narodne stranke z Nemci, ker ta zveza utegne vplivati tudi na naše politične razmere. Odgovarjala sta mu podžupan dr. vitez Bleiweis - Trsteniški in urednik Noll, pokazujoča na Koroško in Štajersko, kjer so pri zadnjih volitvah Slovenci in nemški konservativci skupno postopali in vendar ni prišlo nikomur na um, očitati našim sorojakom zaradi tega nemškutarstvo.

V konečni opazki je konstatoval poslanec Hribar, da je v prošli perijodi deželnozbornskega

zasedanja obstala eklatantna zveza mej klerikalno stranko in nemškimi zastopniki veleposestva v deželnem zboru. Ta zveza je onemogočila tudi samoslovenske ulične napise v Ljubljani; a sedaj ko je narodna stranka stopila v nekaj odnošaj z Nemci, podtika se jej izdajstvo narodne ideje. A to očitanje je neosnovano in govornik svari, naj se ne verjame takim glasovom, ki imajo le namen, sejati razpor v vrstah narodne stranke.

Ogromna večina navzočih volilcev je izrekla poslancu Hribarju zaupanje in zahvalo za njegovo neumorno in uspešno delovanje.

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 27. marca 1897.

Ob otvorenju parlamenta. Danes je znamenit dan: danes so se sešli na Dunaju možje, ki so jih izvolili avstrijski narodi svojimi zastopniki v zakonodavnem zboru. Nas primorske Slovence obhajajo britka čustva, ako moramo govoriti o „izvoljenih“ poslancih. Za nekatere može, ki bodo zastopali našo deželo v parlamentu na Dunaju, bilo bi primerniše vse drugo označenje. Ali bodisi. Danes ni pravi trenotek za rekriminacije; danes treba vzeti dejstva kakoršna so; dejstvo pa je, da smo bili primorski Slovani poraženi v poslednji volilni borbi; dejstvo pa je, da nas je kakih 50000 tržaških Slovanov ostalo brez zastopnika v našem parlamentu. — Ali vprašati so moramo; ali smo bili poraženi po lastni krivdi in ali so bila z našim porazom na volišču poražena tudi naša politiška i narodna prava; ali nas je ta poraz izbrisal iz vrste avstrijskih narodov? Na ta vprašanja moramo odgovoriti z odločnim: ne!

Naša prava žive, kakor so živela poprej; mi živimo kakor smo živeli poprej, ne, še veliko intenzivneje se valovi življenje med nami, in padli nismo po svoji krivdi.

Ako pa smo storili mi svojo dolžnost v polni meri, ako smo vredni, da živimo i nadalje svoje narodno življenje in ako je res, kar trde vsi razumni politiki — da je namreč usoda primorskega slovenstva, in tržaškega še posebej, življensko vprašanje za ves narod naš — potem smemo zahtevati od vseh hrvatskih in slovenskih poslancev v državnem zboru na Dunaju, da tudi oni vrše svojo dolžnost do nas! Ako je nesreča tako hotela — govorimo o „nesreči“, ker nočemo na tem mestu klicati otroka po njega pravem imenu —, da smo ostali brez zastopnika, velepa pa čut solidarnosti ostalim Hrvatim in Slovencem, da nam nadomeste, kar smo zgubili — ne po lastni krivdi. Morda bode izgledalo kakor sebičnost, ako zahtevamo, da naša delegacija na Dunaju uredi svoje bodoče postopanje po tem, kakor urede odločujoči krogi svoje postopanje do globoko užaljenih primorskih Slovanov; ali v resnici ni tu govora o domišljavosti in sebičnosti, kajti primorsko in tržaško vprašanje posebej je občno slovensko, da, še več: občno avstrijsko vprašanje. Kaj zahtevamo torej! Mi zahtevamo, kar zahtevajo korist, čast in ugled našega naroda, in kar je „Obzor“ lepo označil v zaključku svojega članka o našem vprašanju: „... irredentovci morajo vedeti tudi to, da Slovani Trsta niso osamljeni, ampak da imajo za seboj nejele svoje bližnje brate Slovence in Hrvate. ampak vse slovanstvo v Avstriji, ki občuti razžaljenje, storjeno gospodu Nabergoju. Gospod Nabergoj je užival spoštovanje in ljubezen nas vseh. Mržnja irredentovcev do Nabergoja je narodu na čast; tem bolj smo dolžni mi, da ga ljubimo in spoštujemo, in da si prizadevamo „da mu pridobimo zadoščenja“.

„Obzor“ govori tu o osebi Nabergoja, ali treba pomisliti, da ta oseba je nerazdružno spojena z našo narodno stvarjo. Z Nabergojem je žaljena tudi naša stvar; z zadoščenjem Nabergoja mora priti tudi popolno zadoščenje ranjenemu slovenstvu v Primorski.

V tem je izražena jedna glavnih toček programa delovanju hrvatsko-slovenske delegacije na Dunaju. Od te točke ne smejo odstopiti naši poslanci, ako beseda o bratskem čutovanju ni le prazna fraza. To smo hoteli povedati danes, ob otvoritvi državnega zbora. Nadejamo se, da nismo govorili zastonj!

Odhod vojakov iz Trsta na Kreto. Kakor znano, bilo je tukajšnje c. kr. redarstveno ravnateljstvo zabranilo lokalnim listim priobčevanje vestij, tičočih se gibanja vojaštva. Vseled te

prepovedi nobeden izmed lokalnih listov ni objavil, da odide iz Trsta jeden bataljon tukajšnjega pešpolka št. 87. na Kreto. Stvar se je doznala kljub temu in razširila po mestu po vojaki samih in tako je bil ta za stalno določeni odhod javnatajnost v Trstu. In res so vojaki odšli predvčerajšnjem, kakor o tem obširno poroča tudi službeni korespondenčni urad.

Ta bataljon je odšel, ker so poveljniki evropskih eskader — kakor smo poročali svoječasno — zahtevali od svojih vlad, da naj dopsiljejo vsaka še po 600 mož pehote, da ne bode treba mornarjem vršiti vojaške službe na kopnem. Naša država določila je v ta namen II. bataljon tukajšnjega pešpolka št. 87. Bataljon šteje 29 častnikov in 656 mož ter je pod poveljstvom polkovnika Leva Guzeke. Razven tega bataljona odšel je tudi oddelek mornarjev c. in kr. vojne mornarice, določen za službo pomorskih signalov in slednjič oddelek sanitetnih vojakov z jednim vojaškim zdravnikom. Odhajajoče vojake je spremlila v pristanišče jedna častna stotinja z zastavo in godbo ter neštivilna maožica ljudstva. V pristanišču prisostvoval je ukrcanju vojakov c. kr. namestnik Rinaldini in z njim načelniki vseh civilnih in vojaških oblastij. Vojaki so se vkrcali na Lloydov parnik „Elektra“. Ob 4. uri so se dvignila sidra; ob splošnem navdušenju vojakov in občinstva in ob sviranju cesarske himne se je parnik jel oddaljevati od obrežja. Navdušenje pa je naraslo do vrhunca, ko je godba zasvivala Radeckega koračnico, odhajajočim vojakom v slovo. — Srečno pot in srečno vrnitev!

Pol ure po odplovitbi parnika „Elektra“ ostavila je naše pristanišče torpedovka „Tiger“, katera bode „Elektri“ za eskorto do Krete. Govori se, da se tri stotnije tega bataljona izkrcajo v Sudi, jedna pa ostane v Kaneji.

Tuji vladarji na avstrijskih vojaških vajah. Letošnjim velikim vajam, ki bodo pri Totisu na Ogerskem, prisostvoval bode kakor gost Nj. Veličanstva našega cesarja nemški cesar Viljem. Naš cesar bode imel o tej priliki še drugih visokih gostov, kajti vajam bodo prisostvovali tudi: sasenski kralj Albert, romunski kralj Karol in srbski kralj Aleksander. O tej priliki obišče nemški cesar prvokrat Budimpešto, kjer se bode mudil 3 dni. Po završenih vajah pa bode nemški cesar gost nadvojvode Friderika, ki priredi velik lov pri Belji.

Položaj na Kreti. Kakor se vidi, hoče avstrijska eskadra pred Kreto igrati prvo ulogo. V tem, ko druge eskadre — seveda ne izključivši naše — tu pa tam malo bombardujejo Grke ima ta ali ona vojna ladija avstrijska vedno kakšno „postransko opravilo“. Včeraj n. pr. je imela torpedovka „Elster“ prasko z uporniki. Kakó je bila ta stvar, to pajasne morda pozneja poročila, kajti včerajšnja brojavka je zelo nejasna. Ista namreč ne pové drugega, nego da so uporniki s topovi streljali na torpedovko „Elster“, ista pa da je odgovorila streljanjem iz topov na brzo kretanje.

Včeraj je dospela iz Odese na Kreto jedna stotinja (120 mož) ruskih strelcev. Izkrcali so jih v Kaneji, 400 mož ruske pehote pa v Retimnu. Angleški vojaki so se izkrcali v Kandiji.

O naskoku upornikov na utrdbo Malaksá, o katerem smo sporočili v poslednjem izdanju, poročá pariška „Agence Havas“ nadalje: Utrdba je imela 60 mož posadke. Od teh se jih je rešilo samo 8, vsi ostali so padli. Utrdbo so polnoma razdejale bombe evropskih eskader. Predno pa so se uporniki umaknili v dolino, razobesili so grško zastavo v znamenje svoje zmage.

Različne vesti.

Nj. c. in kr. Visokost nadvojvodinja Štefanija se je včeraj odpeljala iz Dubrovnika na Reko, od koder se poda v Opatijo.

Premeščenje. Ministerstvo za trgovino je premestilo poštnega kontrolorja Rikarda Freyerja iz Pulja v Trst in poštnega blagajnika Romualda Krušiča iz Opatije v Pulj.

Za žensko podružnico družbe sv. Cirila in Metoda so nabrali Slovenci, zbrani v gostoljubni hiši g. Ed Legata v Lipici, 14 kron z geslom: Ne ndajmo se!

Dalje v prilogi.

Družbi sv. Cirila in Metoda je darovala gospa Covicich v Barkovljah 20 kron, namesto venca na rakev gospe Josipine Dejak roj. Schlegel.

Ženska podružnica sv. Cirila in Metoda v Trstu bo imela svoj redni občni zbor v nedeljo, dne 4. marca v prostorih „Slovenske Čitalnice“ ob 3. uri popoldne, s sledočim vsporedom:

1. Nagovor prvomestnice.
2. Tajnično poročilo.
3. Poročilo blagajničnice.
4. Posamezni predlogi in želje.
5. Volitev novega obora.

Vse naše tržaške in okoličanske Slovenke vabimo prav toplo, da se udeležijo tega občnega zbora, da pokažejo, kako se tudi dejanski zanimajo za Slovenstvo.

Sam se obsoja. Pod tem naslovom piše „Prim. list“: „Kdo? Naš goriški prijatelj v katoliškem plašču, poznani pravicoljub glede na Slovence: „L' Eco del Litorale“! V svoji 30 številki z dne 12. marca t. l. piše namreč „Eco“ tudi o tržaških volitvah. G. dopisnik iz Trsta v „Eco“ najprej trdi, da Dr. Attilio Hortis, za katerega so šli v ogenj tudi mnogi tržaški katoličani in hiperkterikaleci t. j. menda tržaški-laški duhovniki, res ni tak, da bi kar hrustal menih in duhovnik... ali, tako dostavlja, Dr. Attilio Hortis je kandidat ultra-protikatoliške stranke. Kandidat takega društva, kateremu je načelnik brezbožni (ateist), brezkonfesionalni, žid-odpadnik Venezian, ne more nikdar biti tudi katoliški kandidat.

Že samo dejstvo, da je dr. Hortis priporočal „Progresso“, že to bi bilo moralo zaustaviti roko vsakemu tržaškemu katoliku, da ne bi bila zapisala na volilni listek imena Hortis. —

Tako nekako je pisal „Tergestinus“ v „Eco“! — Dobro! Izvrstno! — Glej, ljubi „Eco“, prav za ta! — Venezian je predsednik tudi društva „Unione“, katero društvo je za peto kurijo predlagalo dr. Waiza nasproti dr. Gregorčiču. Dr. Waiz je sprejel načrt „Unione“, kateri načrt je liberalno-naroden, torej nekrščanski; katoliški duhovnik dr. Gregorčič pa je sprejel za svoj političen program tudi višjepastirski zadnji skupni list avstrijskih škofov. Dr. Waiz bi bil prav gotovo na temelji društva „Unione“ v državnem zboru glasoval proti verski šoli, za civilne matrike, za civilni zakon, za ločitev cerkve od države; dr. Gregorčič pa je s tem, da je sprejel in to brezpogojno v svoj politički načrt tudi napominani pastirski list, se obvezal, da bi v slučaju izvolitve glasoval v državnem zboru za versko šolo, proti civilnim matrikam, proti civilnemu zakonu, proti ločitvi cerkve od države! — Vidiš, dragi „Eco“, kako dobro si ravnal, da si molčal in z molkom — potrjal v zmeti furlanske duhovščine in z vodil verne furlanske volilce, da so šli in skupno ter složno z najzagrizenimi katoliškimi nasprotniki proti vsikdar pravicoljubnemu kat. duhovniku, volili zagrizenca ultra-laškega liberalca.

Le tako naprej. In potemtakem boš še hotel, da bi mi odlično katoliški ter pravicoljubni Slovenci hodili in stopicali za teboj?

Tako je: njih lastna dejanja obsajajo te laške „katolike“.

Državnozborna volitev v Trstu. „Soča“ piše: V četrtek 18. t. m. je bila v Trstu volitev državnega poslanca za okolico in jeden volilni razred v mestu. Izid te hude volilne borbe je za nas Slovence prežalosten. Slovenski kandidat, bivši dolgoletni poslanec I. Naberger, je propadel in izvoljen je bil progressovec Mauroner. Naberger je dobil 1632 glasov, Mauroner pa 1871 in sicer je dobil Naberger v okolici 1461 glasov, v mestu 171. — Kako se je to dogodilo, o tem ne bomo pisali; kdor živi med Lahi, ta razume. Mislimo, da je dovolj povedano z dejstvom, da je zvest Avstrijec, veren kristijan, in brez vsake sebičnosti rodoljuben mož, ki je prav za svoje rodoljubje in neomahljivo zvestobo in vernost do najvišjega prestola, bil večkrat odlikovan od Nj. Veličanstva, kateri ga je osebno večkrat počastil z nagovorom, propadel, in znan protiaustrijec in bivši garibaldinec zmagal! Potrpiamo in tem marljivo delujemo, mera je polna in spas ne more biti daleč!

Duh, ki veje v naši mestni bolnišnici! Pišejo nam iz mesta: Ako je komu na svetu dolžnost, da je uljuden z onimi, s katerimi občuje, je gotovo

dolžnost — zdravniku! Vemo, da ima tudi zdravnik pravico do lastnih političnih in narodnih nazorov in mi smo gotovo zadnji, ki bi hoteli komursibodi kratiti to pravico. A kadar zdravnik vrši svoj vzvišeni poklic, odložiti mora svoje nazore, svoje politično mišljenje, in mora biti le zdravnik in nič drugega. To je njegova sveta dolžnost.

To naše menenje o poklicu in o dolžnosti zdravnika je tako opravičeno, da nam mora pritegniti vsakdo, ki ima v sebi nekaj tistega čuta, kateremu pravimo človekoljubje. Saj je poklic zdravnikov poklic — človekoljubja. Le nekateri mladi zdravniki v naši mestni bolnišnici imajo menda drugačne nazore o svojem poklicu. Izvedeli smo namreč ravno, da je danes neki mladi zdravnik na ambulanci „ščavom“ traktiral nekoga slovenskega bolnika, ki ni razumel ni besedice italijanski. In kakor vemo za gotovo, se taki slučaji degajajo večkrat. Potem ni čuda, da tudi med postrezniki in postrežnicami veje tak slavofobski duh. Tako daleč smo že prišli, da postrezniki niti nečejo govoriti slovenski se slovenskimi bolniki. Vsakemu mora biti jasno, kako je bolniku o taki napetosti med bolniki in postrezniki! In ta napetost je nastala tako silna še le po izvolitvi Mauronerja. A mi uprašamo sedaj: mar je ta tista doba „sprave med meščani in okoličani“, o kateri so nam toliko govorili in kvasili nasprotniki, za slučaj da bude voljen progressovec?

Slavno upravo mestne bolnišnice prosimo najuljudneje, da ukrene potrebno, da izgine ta slavofobski duh iz bolnišnice.

Agitacija v ljudski šoli v Barkovljah. Teden dni pred volitvijo za III. kolegij jel je v naši barkovljanski šoli agitovati učitelj Zonta. Govoril je otrokom, da naj povejo doma svojim starišem, da vsi, ki imajo volilno pravico, morajo glasovati za Mauronerja. Isti učitelj je delil med otroke tiskane proglaš z nalogom, da jih poneso svojim starišem. Ko so otroci šli iz šole so jeli kričati na vse grlo: Viva Mauroner!.

Sedaj vprašamo slavne oblasti, kaj in kako mislijo ukreniti radi takega postopanja mestnega učitelja? Kajti nikdo nam ne bode mogel zameriti, ako ne bomo hoteli pošiljati svojih otrok v tako šolo. Saj agitovanje lahko učimo svoje otroke doma, in ne treba, da bi hodili v šolo za to. V takem položaju smo torej: ako pošiljamo svojega otroka v šolo, smo v nevarnosti, da postane nasprotni agitator, ako ga ne pošiljamo, nas pa doleti kazen. Svet, svet, kam smo prišli!

Šolski oblasti na znanje. 11 letni unuk Tomaža Šverca iz Barkovelj hodi v italijanski razred šole v Barkovljah. Omenjenega dne je šel deček Štefan Šverca v šolo v družbi svojih součencev. Mejpota so kričali nekateri učenci „Viva Hortis“, drugi pa „Viva Mauroner“. Mali Šverca pa je zaupil „Živio Naberger“. Prišedši v šolo ovadili so Šverco učitelju Agiliju Zonta. Le-ta je jel otroka pretepati s palico po glavi, potem ga je udaril z ravnilom po roki, in slednjič ga je jel biti z roko po glavi, po licih in po ustih, tako močno, da je otroku vrela kri iz ust in iz nosa! Otroek se je moral dvakrat prati v potoku, ki teče blizu šole. Ko je otrok prišel domov po dovršeni šoli, bil je ves blede in preplašen. Stari oče seveda ni več pustil otroka v šolo, deloma radi bolesti, deloma, ker se je bal, da bi ga ljubeznjivi učitelj utegnil zopet pretepati. Stari Šverca uroži seveda kazensko ovadbo proti učitelju Zonta.

Kdo izzivlja? Iz Barkovelj nam pišejo: Kakor bode znano čitateljem, je bilo v okolici mnogo izgrede na dan volitve v III. kolegiju. Nasprotni listi so pisali vsakojakih psovka na adresu našega mirnega prebivalstva okoličanskega. V nedeljo, dne 21. t. m., šel je sprovod Barkovljanov po vasi pevajoči narodne pesmi. Sprovod se je ustavil pred hišo našega spoštovanega sobočana in c. kr. namestništvenga tajnika, kjer je zapel cesarsko pesem. V istem hipu je zažvižgal neki Žid. Neki stražar je dobil ukaz, da ga aretuje; aretirat ga ni sicer, ali stražar si je zabeležil ime Židovo. Isti se zove Langmann. Vprašam sedaj: kdo izzivlja, ali mi, ki pojemo cesarsko pesem, ali oni, ki nam žvižga. Da vidimo, kako kazni dobi ta Langmann.

Drugi slučaj: V četrtek, dne 25. t. m. proti večeru slavila se je v „vila Ida“ v Barkovljah „la gloriosa vittoria“. Ko so se nasitili in napili, začela je ta družba kričati: „Evviva Italia!“ For

i ščavi!“ itl. In mi moramo molčati na taka izzivanja! Ne vemo, kaj bi se bilo zgodilo, da niso prihiteli stražarji na lice mesta. Gotovo bi se bili ponovili izgrede.

Mi hočemo mir. Mi ne izzivljamo nikogar, ali tudi oni naj nas spoštujejo, ako hočejo živeti na naših tleh.

Kdo izzivlja? Odgovorite nam: „Triester Ztg.“, „Triester Tagblatt“ in „Mattino“! O židovski „babi“ niti ne govorim, ker vem da jej nikdo več ne verjame, ako ima le količkaj soli v glavi, in da je zgubila ves upliv med nami.

Iz Barkovelj nam pišejo: Gospod uredu k! Poročano Vam je bilo o volitvah v V. kuriji, sedaj pa težkim srcem prijemljem za pero, da Vam napišem par vrstic o zadnjih volitvah v državni zbor, to je za III. kolegij. Kako se je vršila ta volitev, Vam bode že predobro znano. Tukaj pri nas pa je bilo še to v priložek, da je imel raznašanje legitimacij in glasovnic v svojih rokah dobro poznani poljski čuvaj. Ta človek, ki sam ne zna kaj je, je bil toli drzen, da je o raznašanju glasovnic izpraševal volilce, katerega bode volil dotičnik: ali cikorijo ali Nabergerja. Seveda, kakor mu je že bilo naloženo od njegovih predpostavljanih, (saj on je takšno revše, da ne bi bilo vredno, da pišemo o njem!) da agitira za cikorijo.

Donesši glasovnico nekemu bolnemu volilcu v hišo, vprašal ga je imenovani poljski čuvaj, če bode mogel iti na volišče. Volilec mu je odgovoril, da ne more iti. Na to je čuvaj vzel glasovnico in rekel, da torej on (volilec) ne potrebuje glasovnice. Vprašam sedaj gg. magistratne funkcionarje (to so trije): zakaj ste vzeli dotičnemu volilcu glasovnico in kam je prišla? Ako ste čisti na srcu in pošteni, dajte, odgovorite! Tombolj, ker mi je znano, da mnogim volilcem se niso dostavili potrebni dokumenti za volitev. Ako bi se bile legitimacije dostavile vsem volilcem in opustile od strani naših nasprotnikov one zvijače, bi bil naš kandidat moral zmagati.

Kar se pa tiče barkovljanskih volilcev, moram reči, da so vsi pošteno dali svoj glas okoličanskemu očetu Nabergerju. Onim strašljivcem pa, ki si niso upali oddati svojega glasa patrijotu poštenjaku, kličem tukaj javno, da niso vredni, da se pokažejo med poštenjaki-domaćini! Za bomo krono so prodali svojo kri, oddavši svoj glas za kandidata, ki ni naše krvi, ki ne pozna našega jezika in ki je stal na strani Garibaldija, ko je leta 1866. vihrala ljuta vojna proti naši monarhiji in dinastiji.

To so vam načela, dragi mi odpadniki! Pride morda čas, ko se spomnite mojih besed in še kesali se bode. In vprašati vas moram: Kaj imate od svojega izdajstva? Nič drugega nego sramoto! Da ste dali svoj glas kandidatu Nabergerju, dobili bi bili poslanca, ki bi vas polpiral v vsakem obziru. Kaj vam da Mauroner? Pred volitvami je bil uljuden; pojdite sedaj k njemu, bode videli, kaj vam poroče! Ravno tako vam odgovori, kakor je rekel izvoljeni poslanec Hortis neki delavski deputaciji, da njega ne briga nič, da on je postavljen kakor uradnik od slavnega magistrata.

Sploh se je o tej volitvi pritiskalo od vseh strani. Nasprotniki so seveda volili, kakor so oni hoteli. Njim je bilo vse dovoljeno, za-nje ni bilo zakonov. Za nas pa vse drugače. No, najjim bode, ali nađejam se, da v bodoče pojde stvar drugače.

S tem završujem o volitvah in mi je spre-govoriti nekoliko o posledicah.

„Edinost“ je že poročala o izgredih v Barkovljah; dolžnost pa mi je, da tudi jaz sporočim nekoliko podrobnosti. Na dan volitve t. j. v četrtek dne 18. t. m. zvečer je bilo v Barkovljah mnogo mestnih stražarjev. To ni bilo umestno, kajti v naši vasi imamo c. kr. orožnike, da skrbijo za javni mir. Isti dan pa so poslali toliko teh municipalnih stražarjev, da se nam je čudno zdelo, in je še bolj večalo razburjenost, ki je vladala tisti dan proti onim domačinom, ki so glasovali za nasprotnika, in v drugič, ker je bilo tisto kričanje po mestu naperjeno proti nam in v tretjič, ker vemo, da mestni stražarji ne poznajo pravega takta v občevanju z okoličani. Tako je prišlo do žalostnih izgrede. Tolažljivo za nas pa je pri vsem tem to, da gojimo nado, da se vsled teh dogodkov čim prej izvrši, o čemer se govori in kar prosimo že dolgo. Nađejamo se, da se sedaj usliši naša prošnja: da dobimo namreč v Barkovlje državno

policijo. Ljudstvo se je nekoliko pomirilo; sedaj pa je veliko odvisno od takta javnih organov, da se ne ponove izpreidi.

Iz Buzeta nam pišejo: Dan 16. marca ostane našemu okoličanu v trajnem spominu. Z veliko nestrpljivostjo smo pričakovali brzojavov, ki bi nam javili konečni uspeh volitev v IV. kuriji. A ko so prišli — ni minolo 5 minut in vsi do 5, 6 ur na okolo so vedeli, da je zmaga naša. Strel na Štrpedu je naznanil to veselo novico v Čičarijo in Račice; in kmalu za prvim pokom prišel je od obeh strani prijateljski odzdrav v znak, da jih dobro razumejo. „Živio Laginja! Živio Spinčič“, je vpilo staro in mlado. Kmet je popustil svoje delo na polju in hajd domu pripravljat kresove za zvečer! Doma so ga že pričakovali drugi in vsakdo je hotel povedati prvi, da je Laginja izvoljen našim poslancem. Ljudje niso mogli pričakovati večera. Ko se je pa le malo stemnilo, vžgali so Čiči na Počkajku velikansk kres, za katerega so pripravljali les že dva dni prej. Strel iz topičev, rakete, ognjena kolesa, živijo-klici navdušili so morali vsakega človeka, če bi tudi imel srce iz kamena. Posebne pohvale so vredni Svetoivanci, ki so zapalili celo vrsto kresov. Vse ceste so bile v ognju — da, celo proti vodi napravili so nepretrgano vez samih lučij, a na širni planini so se svetile v ognju besede: Živio Laginja! Štrpel je obkolil svoje selo z lučmi. Svetimartin, Zdrenj, Sovinjak, vsi, vsi so se borili za prvenstvo ta večer. Častno je rešila naša okolica svojo nalogo, a ko je pa človek s hriba pogledal malo dalje, kres pri kresu, Motevunčina se je svetila vsa, proti Pazinu, Labinju, kolikor daleč je segalo oko, bila je zvezda pri zvezdi na zemlji. Proti 11. uri se je polegel šum, a kaj to? Čiči so zažgali znova svoj kres — isti je postajal večji in večji... To je bil zvršetak razsvitljavi... Čiči so zapalili pečino. Spustili so na vrvi v prepad 70 metrov, človeka, ki je z velikimi baklami vžgal travo in po pečini razstavljeno smolo. Kakor na mah bilo je vse v ognju. „Živio Čiči“, začelo je z nova odmevati po dolini in ponovilo se je prejšnje življenje. Streliva je še bilo in zemlja se je začela zopet tresti. Še zgodaj v jutro čuli so se strelji ter naznanjali našo navdušenost za Laginjo. Zvršila je razsvitljava, a v naših srcih pa še gori ogenj ljubezni do naše pravične stvari, ogenj, ki daje svoj svet tudi drugam — omahljivcem. In če jih je bilo med nami, upam, da so bili le do 16. marca, a sedaj so naši. — Eminenčna razsvitljava okoličanov podkurila je tudi naše protivnike v Buzetu. Sramovali so se svoje zmage v peti kuriji. Zato so se hoteli pokazati dne 18. marca, ko so volila mesta. Tudi oni so kupili raket, prahu, petrolja: ter naročili glasbo. Ponosni smo pa še vedno na to, da smo jih le mi okoličani naučili razsvitljavo. Še huje je bilo, ko so zmagali v velikem posestvu. Dopisnik ne ve zakaj je treba takih komedij. Morda so mislili, da jim vzamemo poslanca? No, lahko je pridobiti bojno polje, kjer ni sovražnika. Sicer pa smete misliti, da so naši Buzečani glasovali v velikem posestvu, o, ko bi bila kaka kurija za velike gladube, potem bi gotovo tudi oni imeli pravo glasa. Razsvitljava je bila I. reda. Vse je razsvetlilo — na tiho povem: še celó dva c. kr. uradnika. Siromakom so poslali prazne polže, stena in petrolja. Kedor ni razsvetlil, je moral bati se za okna. Razbili so jih do takrat že tretjič našemu zavednemu Kranjcu. Sodelovala je vsa tukajšnja družba s svojim vpitjem: „Evviva Istria italiana“, „Abasso Nabergoj“ itd. itd. Šla je po vseh cestah in ustavila se pred dekanovo, kapelanovo hišo, pred občino, šolo, sploh pred vsakim kotičkom, kjer biva kak Hrvat ali Slovenec. Prepevala je svoje pesmi in zalila v tonu cerkvenih psalmov vsakogar, komur le samo še tli čut prave sv. vere. In to da ostane nekažnjeno? Omenjati bi imel samo še to, da je bilo kakih 20 razgrajalcev ženskega spola. Kaj pravite, gospod urednik, če bi Hrvat se zgubil med nežne nohte teh krasotic, bi bilo li to dobro? No, te sreče ni imel nobeden naših, da bi poskusil. Ob 2. uri popoldne sli so vsi hripavi domov in vseskozi so se jezili, da niso dobili nobenega ščava v svoje pesti. Drugi dan ni dobil nijeden Hrvat več vode v Buzetu! Naši magnatje so tako napravili. Seveda so tudi odredili, da ne kupi nijeden mešanec ne drv, ne mleka, ne zelenjave od okoličanov. Vojna! Kaj pa če jo bi prevzel naš okoličan? Vidijo, da vsaki dan policaj tolče na boben,

sedaj prehaja ta, sedaj ona hiša v roke Hrvatov, pa še se ne spamatijo. Sicer pa vsi vedo, da „kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade“.

Pevsko društvo „Kolo“ naznanja vsem gosp. pevcem in ggč pevkam da se začnejo redne pevške vaje v nedeljo dne 28. t. m. ob navadni uri. Zahajajte pridno k vajam, da se ob slovenski pesmei oddahnemo volilnega boja.

„Klub slovenskih tehnikov na Dunaju“ je izvolil na občnem zboru dne 18. t. m. za letni tečaj sledeči odbor: stud. meč. Ignacij Šega, predsednik; stud. ing. Janko Krsnik, podpredsednik; stud. ing. Rajko Verbizh, tajnik; stud. arch. Ignacij Stembrov, blagajnik; stud. ing. Viktor Skaberné, knjižničar.

Iz občine oprtaljske nam pišejo: Z ozirom na razpuščenje občine Pomjanske, poslali smo tudi mi na namestništvo sledečo prošnjo:

Visoko c. kr. Namestništvo!

U novinah smo čitali, da je To Visoko c. k. Namestništvo razpustilo občinsko zastupstvo u Pomjanu iz sledečih razloga:

1) da je zemaljsko računovodstvo u Poreču našlo mnogo nepravilnosti, 2) da je doba tomu občinskemu zastupstvu iztekla prije 1/4 godine i 3) da je bilo nepravilnosti kod zadnjih izbora.

U nadi da Ta Visoka c. k. oblast neće imati dvojake mjere, jednu za Slovence a drugu za Italijane, molimo neka izvoli Visokoista razpustiti takodjer občinsko zastupstvo u Oprtlju (Portole) iz istih razloga,

jer 1) sami Italijani u gradiću Oprtlju tvrde da već 26 godina nije bilo položenih od strane občinskog glavarstva relovitih računa, i da vlada u občinskim poslovima veliki nered. 2) Iztekla je našem zastupstvu zakonita doba već prije 1/4 godine. 3) Dogodile se kao kod poslednjih izbora za zemaljski sabor, tako i za izbor fiduciara za V. i IV. kuriju dne 24, 25, i 27. febrara t. g. ne samo velike nepravilnosti već protizakonitosti i nepravde, što je razvidno iz utoka uloženih na c. k. kapetanat u Poreču.

Pouzdaavajuć se u neprestranost Te Visoke vlade, nadamo se da će zadovoljiti ovoj molbi.

Podobćine, Goranji in Dolanji Kras in Zrenj
sa 124 podpisa.

Kakor Vam smo poročali brzojavom, peljali so se dne 9. t. m. dva naša volilna moža (g. Venceslav Folta, kurat iz Gradina in Radin Andrej sin Mat.) in Matija Knavs iz Topolovca skozi Oprtalj proti Poreču. Ker Radin ni bil dobil glasovnice, šla sta jo dva iskat na občino v Oprtlju, a tretji je ostal pri konju in kočiji. Med tem ko so dvojico gori pred občino sramotili na najgrši način prišel je jeden od kulture h konju in ga počel plašiti rožljaje z neko kositerjevo škatljo in le velikim trudom moglo se je ukrotiti konja. Spremljani po strašnem krikui oprtaljske kulture, šli so potem naši možje na pošto.

Ko so odpravili na pošti in so poseli v kočijo, podvojila je druhal svoj divji krik in žvižganje. To vam je bilo znoreti. Naši so se seveda podvizali, da se čim prej oddaljijo iz tega divjega gnezda, a oprtaljski gospodi še ni bilo zadosti ta demonstracija, začeli so jih še kamenjati. Po dva kilograma težko kamenje je frčalo okoli naših, en kamen je zadel konja ki se je splašil. Celo sreča je bila, da se je konj splašil, da so hitreje utekli kameniti toči, a bili so vendar v strašni nevarnosti, da se vsi razbijejo po tamšnjih bregovih. Storili so seveda prijavo na sodišče, pa kaj hasne to, ki naši niso poznali zločincev, Oprtaljci pa so kakor Piranci: vsi jedna družina.

Ali je to tista varnost, katero nam je zagotovilo c. k. namestništvo po prečastitem škofijskem ordinarijatu dne 3. marca 1893 št. 345:

... „Die Statthaltere hat jedoch nicht ermangelt, Einfluss zu nehmen, damit der Localsicherheitsdienst in Portole in befriedigender Weise besorgt werde. itd. ...“

Neenadna smrt. Včeraj so našli v jarku, nahajajočem se ob novi bazoviški cesti, truplo mrtve ženske. Zdravnik z zdravniške postaje ni mogel konstatovati vzroka smrti — to pokaže paranje trupla, — sodi se pa, da je žensko vrgla božjast v jarek, kjer je umrla, ker ni bilo pomoči, ali pa da jo je zadela káp. V mrtvi ženski so spoznali 49letno nadovo Dolenc, stanujočo na Vrdeli hšt. 209, mater 3 poludoradlih otrok.

Za okoličane tržaške darovali so:

V Čokovi gostilni v Lonjeru . . .	1 gld. 01 nč.
Nabrali na Proseku pri „Lukši“ . . .	85 „
Podčavenski rodoljubi . . .	4 „
V Čokovi gostilni v Lonjeru doma-	
čini in Sv. Ivančani . . .	2 „ 50 „
Ivan Dejak Pulj . . .	5 „
Truden Miha . . .	25 „
Ukupno . . .	38 gld. 36 nč.
Prej izkazanih . . .	14 „ 85 „
Ukupno torej . . .	53 gld. 21 nč.

„Slovenke“ 7. številka je izišla danes z nastopno vsebino: Mati sinu v slovo (Marica II.); Dve sliki, pesem; Ženske študije; God; Prečuta noč (pesen); Saša; Ob luninem svitu (pesen); Vprašanje; Prepozno; Na jezeru; Sirota; Z Dolenskega; Kdo je kriv?; Otroci in slovenski jezik; Modne zmote; Književnost.

Iz Barkovelj nam pišejo: Dan 18. marca — ultralaški dan. Ta dan zapišemo mi okoličani debelimi črkami v kroniko naših bojov proti pohlepni iredentovski kliku tržaški. Tega dne nam je bil odvzet zastopnik naše okolice — naš oče, na katerega smo se zmiraj s ponosom ozirali in pri katerem smo iskali pomoči v svojih potrebah. Skoro 30 let nosil je naše želje, potrebe in pritožbe na cesarski Dunaj, o vsaki priliki razkrival rane, na katerih krvavi naša okolica.

In posrečilo se je nasprotnemu nasilju (v večno sramoto nasprotnikov) vzeti nam našega očeta; a osiročena okolica je vskliknila bolešno kakor levinja, ki so jej odvzeli mladiče. Zaječala je okolica in nje glas je odmeval od vasi do vasi.

Dasi prepričani, da zmagamo, bili smo vendar v skrbeh in tesnim srcem smo pričakovali izida volitve, ko so proti večeru jela prihajati vznemirjajoča poročila. Ko se je pa raznesel glas, da smo propadli, stisnilo se nam je srce in solze so rosile po lici.

V krčmi „Obrtnijskega društva“ se je zbralo lepo število domačinov in veljakov Barkovljanskih. Marsikatera se je rekla na adresu znanih izdajic, ali vendar je ostalo vse mirno do 8 ure zvečer. Rad bi tukaj opisal izgrede ki so se vršili tega večera v Barkovljah. Ker pa vem, da je sl. uredništvo „Edinosti“ s prostorom v zadregi, in ker je bila stvar že deloma objavljena, se hočem omejiti le na nasledke, ki jih utegne imeti volitev od 18. marca.

Že po izidu volitev po okolici za mestni svet, bila je rudeča mestna gospoda razjarjena, ker so se prederznili okoličani braniti svoja prava in voliti po svoji vesti in ne po volji mestne gospode. Ko so se pa isti okoličani, združeni z mestnimi Slovenci, drznili postaviti in glasovati za svojega kandidata v peti kuriji, bil je ogenj v strehi. „Ščavi“ so se kar vsipali na nas in so posebno naše mlekarice, cvetličarke, perice in prodajalke na javnih trgih občutile jezo prešerne gospode in magistratovih organov.

Ker so pa o volitvi 18. marca morale pomagati vse volilne nezakonitosti, da je „zmagal“ kandidat progressov in so vžaljeni okoličani radi tega dali duška opravičeni nevolji, tedaj je še-le prekipela edurnost mestne italijanske gospode. Kakor v letu 1868 po razpuščenju okoličanskega bataljona, ravno tako so začeli izganjati uboge okoličane in posebno okoličanke iz mesta: „Pojte k Nabergoju“.

Posebne časti in nevenljivih zaslug stekel si je mej družini tudi naš slavnoznani kapovila — človek, ki je pred leti od nekod prišel k nam kakor natak in se sedaj šopiri kakor pav. Ko je prišla namreč minoli ponedeljek žena nekega tukajšnjega netega rodoljuba v mesto po perilo, našla je že tam našega kapovila, čuvaja „Kunco“ in njegovo ženo — ter je morala oditi praznih rok. Kakor slišimo, lotil se je kapovilo tega posla na debelo! Taka je ljubezen gospode do okoličanov. Prihodnjič na dalje.

J v.

Sodnijsko. 19letni tapetar Humbert Filippou iz Italije in 21letni mizar Ambroz Stanič iz Buj dobila sta zaradi tatvine Filippou 2 meseca, Stanič pa 3 mesece ječe.

24letni Avguštin Degrassi iz Izole je obsojen zaradi javnega nasilstva na mesec dni ječe.

Samomor vsled krive prisego. Iz Retza javljajo o nastopnem tragičnem slučaju, o katerem se govori po vsej okolici: Frau K., sin bogatega

seljaka, snubil je že dalje časa neko dekle, ki je bilo v službi pri nekem posestniku. Ker pa je dekle trdovratno odbijalo njegove ljubovne ponudbe, raznesel je Fran glas, da je dekle v ljubovnih odnošajih s svojim gospodarjem, kar da mu je samo priznalo in zaradi tega da je on ne mara več. Seveda je bil vzrok temu hudobnemu obrekovanju le želja po maščevanju, za katerim je hrepenel zaradi zaljubljenec. Dekle je tožilo obrekovalca zaradi žaljenja na časti, toda Fran K. je imel pogum, da je na razpravi prisegel, da mu je dekle samo priznalo svoje odnošaje s svojim gospodarjem. Ne le dekle, ampak tudi druge priče so mu očitale njegovo grdo ravnanje, v tem, ko mu je dekle naravnost očitalo krivo prisego. Mladenci se od tega časa ni več pokazal v domačem selu, dne 23. t. m. pa so ga našli obešenega. Ostavil je bil pismo, v katerem je prosil dekle, naj mu odpusti žaljenje, kajti svoj greh da je poplačal s prostovoljno smrtjo.

Piramida iz bomb. Grški poslanec in bivši minister Papamikalopulos je nedavno obiskal na Kreti bivši tabor upornikov, katerega so bile bombardovale evropske eskadre. Poslanec je dal poliskati vse bombe, kolikor jih je bilo še možno najti in nabral jih je: 7 ruskih, 7 italijanskih, 3 avstrijske in preko 20 nemških. Te bombe zložijo v Atenah v philhelenkem muzeju v piramido, ki bo spominjala na evropsko kulturo koncem XIX. veka.

Obsojena židovska agenta za izseljevanje. Te dni sta stala pred sodiščem v Ujhelyju na Ogerskem Hillel Schwarz in Samuel Grossmann, dva znana židovska agenta za izseljevanje v Braziljo. Ta dva brezvestneža so prijeli i. „flagranti“, ko sta na kolodvoru odpravljala izseljence. Sodišče je obsodilo Schwarza na dva meseca zapora in 100 gld. globe, Grossmanna pa na tri mesece zapora in 200 gld. globe. Isto sodišče je ob isti priliki obsodilo jednega policijskega agenta na dva meseca zapora, ker ni preprečil „delovanja“ teh dveh Židov, da bi bil storil to prav lahko.

16 kónj izgorelo. „Subotičke Novine“ javljajo: Dne 18. t. m. pojavil se je v Subotici ogenj v hlevu trgovca s konji Mavra Švarea. V hlevu je bilo 16 polnokrvnih kónj in 1 krava. Ko se je gasilec posrečilo udušiti plamen in je bilo možno vstopiti v hlev, našli so 12 kónj zadušenih in polu pečenih, ostale 4 pa so spravili na svetlo. Tu se je pokazalo, da so vsi hudo opečeni. Trije so poginoli kmalu zatem, samo eden se še muči s hudimi opeklinami. Krava je ostala živa. Konji so bili za dirke ter se je cenilo njih vrednost na najmanj 21.000 gld., a zavarovani so bili le za 7000 gld.

Govori se, da je bil ogenj podložen ter je zaradi tega uvedena stroga preiskava.

Trdo življenje v čvrstem truplu. Leta 1849. je umrl na Angležkem admiral Willoughby, 89 let star. Narod je govoril o njem, da ima „življenje bolj trdo, kakor je življenje 10 mačk“. Tekom njega vojaškega življenja prevrtalo mu telo 71 krogelj iz pušek, 3 krat so ga zadeli odlomki granate in razven vsega tega bilo je videti na njegovem telesu preko 200 brezgotin, zaamenj udarcev sablje, ali uboda sulice ali pušice. In kljub vsemu temu umrl je, kakor rečeno, v visoki starosti, mirno na svoji postelji! Bitke pri Lipsku se je bil Willoughby udeležil v ruski službi pod poveljstvom generala Kutuzova. V tej bitki mu je krogelja odtrgala desno roko. Ruska vlada mu je dovolila za vse življenje mirovino kakor ruskemu polkovniku. — Razven desne roke manjkalo je Willoughbyju levo oko in odtrgana mu je bila polovica spodnje čeljusti!

V sedanjem naglo nervozno razburjajočem času nastopa povsod prizadevanje, ogibati se vsakega šuma, in kjer so temu cilju naravne meje postavljene kolikor mogoče dušiti glas. Uremitenje tega idealnega cilja dobimo pri Wertheimovih šivalnih strojih, kajti ti stroji delujejo brez vsakega šuma. Glede drugega gleda naj se današnji oglas.

Najnovejše vesti.

Dunaj 27. (Gospodsk zbornica.) Prezemši predsedništvo je rekel knez W i n d i s c h g r ä t z, da reševaje svojo nalogo bode gospodsk zbornica imela vedno pred očmi sijaj in moč monarhije, koristi ljudstva in zdrav napredek. Predsednik je zaključil z živio-klicem na cesarja, kateremu klicu se je navdušeno pridružila vsa zbornica.

Dunaj 27. (Zbornica poslancev.) Na povabilo ministerskega predsednika je prevzel predsedništvo starosta med poslanci, posl. vitez P r o s k o w e t z. Le-ta je izrazil željo, da bi bili poslanci zložni in da bi se izogibali političkim in narodnim preprirom za uspešnejše rešenje gospodarskih nalog. Ko so poslanci storili obljubo, se je seja zaključila. Prihodnja seja bode v torek.

Dunaj 27. „Wiener Zeitung“ objavlja naznailo o blokadi Kreta.

Carigrad 27. Ruski admiral na Kreti je brzojavil poslaništvu, da glavni pogoj za pomirjenje je ta, da se umaknejo turški vojaki. V Erbalu, vilajeta Sivas, so bila nova klanja. Podrobnosti manjkajo.

Belgrad 26. Na občinskih volitvah po Srbiji so povsodi zmagali kandidati radikalne stranke.

London 27. Listi javljajo iz Aten: Prestolonaslednik je imenovan vrhnim poveljnikom vojske ter odpotuje danes v Lariso.

Zobobol olajšujejo

zobne kapljice lekarja Piccolija v Ljublan (Dunajska cesta)

katere so bile odlikovane z Najvišjim priznanjem Nj. c. in k Vis. prejasne gospe prestolonaslednice-udove nadvojvodinje **Štefanije** Stoklenica velja 20 kr

Trgovinske brzojavke in vsti.

Zadimpošta. Pšenica za jesen 7.07 7.08 Pšenica za spomlad 1897 7.60 do 7.61 Oves za spomlad 5.66—5.68. Rž za spomlad 6.28—6.30. Koruza za maj-juni 1897. 3.48-3.50 Pšenica nova od 75 kil. f. 7.95—8.— od 79 kilo. 8.05—8.10. od 80 kil. f. 8.10—8.15 od 81. kil. f. 8.15 8.20. od 82 kil. for. — — — — — Jedmon 6.10—8.— prosa 5.65—6.10.

Omenjene ponudbe in povpraševanje mlačno prodaja. 12000 met. st., trg mlačen. Vreme: oblačno. Traga. Nerahinirani sladkor for. 11.85 do 11.87. Za maj f. 11.90. mirno.

Praga. Centrifugal novi, postavljeno v Trst s carino vred odpošiljatev procej f. 31.50 31.75 Conosse 33.75 — — — — — Celovorni 33.75 — — — — — V glavah sodih 38 — — — — — Havre. Kava Santos good average an marc 54.75 za juli 55.57 bolje

Hamburg. Santos good average za marc 44.75, za maj-45.—, za september 46.75 za december 46.25 mlačno.

Spomen 27. marca 1897.

	danes	včeraj
Državni dolg v papirju	100.65	100.70
„ „ v srebru	100.65	100.75
Avstrijska renta v zlatu	122.45	122.45
„ „ v kronah	100.35	100.30
Kreditno akcije	358.—	358.75
London 10 lat.	119.65	119.70
Napoleoni	9.52	9.52 1/2
20 mark	11.73	11.73
100 italj. lir	45.05	45.10

Na znanje.

S tem dajem na znanje vsem, da sem jaz izključni gospodar gostilne „Pri petelinu“ v ulici Ghega št. 7. Dekret se glasi na moje ime in tudi najemna pogodba z lastnikom hiše. Prejšnji lastnik gostilne, gosp. Val. Kovačič je popolnoma poplačan od moje strani in jaz nimam nobene obveznosti več do njega. Ako ima torej kdo še kake opravke z gospodom Kovačičem, naj se ne obrača do mene, ampak do njega samega.

Anton Vodopivec,

gostilničar „Pri petelinu.“

Pekarna v ulici Stadion št. 20

išče poštenega učenca za prodajalnico in raznašanje kruha. Zahteva se znanje slovenskega in italijanskega jezika kakor tudi zmožnost u pisanju in računstvu. Službo je nastopiti takoj.

VINA

vipavske vinarske zadruge

se bodo točila od 1. aprila naprej v znani Zadnikovi gostilni na trgu Cordaiuoli (poprej Luzzieta). Točila se bodo pa tudi istrska vina. Kdor je ljubitelj pristne kapljice, ta ve, kam mu bode hoditi odslej.

Vina se bodo oddajala tudi krčmarjem na debelo in v družine v vsaki množini. Cene po dogovoru. Preskrbljeno bode tudi za dobro kuhinjo.

Dobra kuharica

išče službo, bodisi v družini ali v kaki gostilni. Povprašati je v tiskarni Dolenc.

Liniment. Capsici comp.

s sidrom

iz Richterjeve lekarne v Pragi,

priporočano izvrstno, bolečine blažeče mazilo; dobiva se po 40 nrv., 70 nrv. in 1 gld. po vseh lekarnah. Zohiteva naj se blagovajno to splošno pri-ljubljeno domače sredstvo na kratko kot

Richterjev liniment s „sidrom“

ter naj se previdnostno vsprejmejo le take steklenice kot pristine, ki imajo znano var-stveno znamko „sidrom“.

Richterjeva lekarna

„Pri zlatem levu“ v Pragi

Dobro poznane in prikupljive

brizgalke

inženirja Živica

dobivajo se še vedno po običajno nizkih cenah v skladišču tvrdke

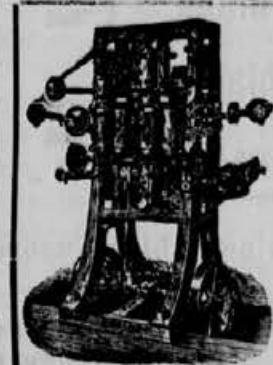
Živicin drug

(Schivitz & Comp.)

ulica Zonta št. 5

TRST.

Na zahtevanje pošilja se cenik.

G. Tönnies

Ljubljana.

Tovarna strojev

in

kovačnica za kotle.

Specijaliteta:

žage in stroji za obdelovanje lesa.

Wertheimov

šivalni stroj na dvojen prišitek

Nemški fabrikat prve vrste za domačo in obrtno rabo, razpošiljam z Dunaja na vse kraje avstro-ogerske monarhije.

stroj na noge z

visokim držalom

35 gl. 50 nč.

stroj na roko z

visokim držalom

31 gl. 50 nč.

stroj z ladijo na

krog

49 gl. — „

30druva poskušaja

Vsak stroj, kateri se ne obnese izvrstno v času poskušnje, vzamem nazaj na moje stroške. Cenik in šivalni vzorci doiti je na zahtev.

Razpošiljalna hiša šivalnih strojev

Lois Strauss

trgovskosodno protokolirana firma

oskrbovalce družstva c. k. državnih uradnikov.

DUNAJ, IV., Margarettenstrasse št. 12 gs.

Gosp. Alojzij Strauss, Dunaj.

Priposlan mi Wertheimov stroj št. 5 je posebno delo v polni dovršenosti, čudež v njegovi vrsti, ker od-govarj. vsem mogočim zahtevam, dela brez vsakega šuma, radi česar je moja soproga posebno zadovoljna ter ga priporoča vsem prijateljem.

Romanz, 13. decembra 1896.

B. Michelini.

Kdo pije

Kathreiner-

Kneippovo sladno kavo?

Vsak

kdor ljubi okusno kavo, boče zdrav ostati in si kaj prihraniti.

DUNAJ, VI.,
Mariahilferstrasse 81-83
 Souterrain, Parterre, Mezzanin,
 I. nadstropje.

Za
pomladansko sezono
1897

došlo je meter

po 35, 40, 48, 50, 52, 56, 58, 60, 65,
 78, 86, 90, 92, 95 nč., gl. 1.—, 1.05, 1.15,
 1.20, 1.25, 1.35, 1.40, 1.45, 1.50, 1.55, 1.60, 1.65,
 1.70, 1.75, 1.80, 1.85, 1.90, 1.95, 2.05, 2.10, 2.25, 2.30,
 2.40, 2.45, 2.50, 2.60, 2.70, 2.80, 2.90, 2.95, 3.15, 3.30, 3.50, 4.30,
 4.65, 5.60 itd.

(vsaki oddelek najnovejšega modnega blaga v sto varijacijah in barvah)

najlepše, izbrano

Nadalje došle so posebne novosti
svilenega blaga
 in
pralnega blaga
 v najbolji in najfiniji izpeljavi.
 Cene nizke. — Pripoznanja soliditeta.

VOLNENO BLAGO

Za provinco zbirka uzorcev in ilustriran cenik obsežajoči najposlednje novosti na zahtevanje gratis in franko.

Važno. Prosi se uljudno, da se pri naročbah uzorcev naznani natančno oddelek cene in vrsto blaga, da bode možno doposlati od blaga, katerega se misli kupiti, tem bogatejšo zbirko.

„Tržaška posojilnica in hranilnica“

(registrovana zadruga z omejenim poročtvom)

v TRSTU, Via Molin piccolo št. 1, I. nadstropje.

(blizu novega poštnega poslojaja)

Daje posojila na vključbo po 5 1/2 %, menjice po 6 %, zastave po 5 1/2 %. Sprejema hranilne vloge in je obrestuje po 4 %. — Uradne ure so: Vsaki dan od 9. do 12. ure dopoldne in od 3. do 5. popoldne, ob nedeljah in praznikih od 10—12 dop. Izplačuje se vsaki ponedeljek od 11. do 12. ure dopoldne, in vsaki četrtek od 3. do 4. ure popoldne. Glavni deleži veljajo po 200 kron. Zadrugi deleži se lahko plačujejo v mesečnih obrokih po 1 gl. ter znaša vsaki delež 10 gl.

Narodnjakinje!

Dovoljujem si Vas opozoriti na svoje veliko skladišče oglja, drv, premoga in koksa v ulici S. Zaccaria števil. 1 (meji ulicama Chiozza in Farneto).

Ker izdelujem od navedenih predmetov nekatere na lastno režijo, nekatere pa sem si nabavil pod najugodnejšimi okolnostmi, prepričan sem, da vas zamorem v vsakem obziru zadovoljiti.

Jamčim za točno postrežbo in pošteno vago ter se priporočam z vso

udanostjo

Vekoslav Grebenc.

Kdor želi kupiti

slamorenico, mlatilnico, gepelj, trieur ali sploh kak potreben in koristen kmetijski stroj, naj zahteva prvi slovenski cenik naj-novejših strojev od prve in jedine slov. zaloga kmetijskih strojev na Goriškem,

Franjo Babnika v Gorici

(začasno Via Fornica 12.)

Zastopniki se iščejo.

Rojaki pozor!

Via delle Poste, št. 3 nasproti Pitschnu
 odprl sem

ново pekarno in sladšćicarno.

Kruh, svež vsaki čas, bel, fin 14 nč. K.
 „ z mlekom 16 in 18 „ „
 „ z maslom 20 „ 24 „ „

Moka najfinejša 14, 16, 18, 20 in 24 nč. kilogr. Imam specialitete: ruski in kineski čaj, sladšćice kavo in čokolado ter biskvite Antona Gatti. Na dom prosto! Pošiljatev od 5 kil. naprej le proti povzetju. Cene imam nizke, da nikjer ni takih; priporočam se Vam rojaki udanostno **A. Širca.**

Nič več kašlja!

Balzamski petoralški prah

ozdravi vsak kašelj, plučni in bronhijalni katar, dobiva se v odlikovani lekarni

PRAXMARER „Ai due mori“ Trst, velik trg.

Poštarne pošiljave izvršujejo se neutegoma.

Zaloga pohištva

trdke **Alessandro Levi Minzi**

Trst, Via Ribergo, 21 in Piazza Vecchia št. 2

Zaloga pohištva in tapetarij vseh slogov, lastnega izdelka. Bogato skladišče ogledal in vsakovrstnih slik. — Na zahtevanje ilustriran cenik zastoj in franko. Naročeno blago stavlja se parnik, ali na železniško postajo, ne da bi za to računil stroške.

Njegova Svetost

Papež Leon XIII.

sporočil je po svojem zdravniku profesorju dr. Lappontu le-karnarju PICCOLI-ju v Ljubljani najerčnjšo zahvalo za njegovi Svetosti vposlano

tinkture za želodec

Omenjeni zdravnik, kakor veliko drugih odličnih prof. sorjev medicinske so

Piccoli-jevo tinkturo za želodec II preskusili, ter jo priporočajo kot izvrstno kre-pilo za želodec, katera krepi želodec, po-množuje tek ter povspesuje prebavljanje in čišćenje.

Cena: 1 steklenica 10 nč. 12 steklenic z zavijem 1 gl. 36 nč., poštna pošiljatev 10 steklenic 6 gl. 50 nč.

Najvišje priznanje

lekarju PICCOLI-ju v Ljubljani kot prirejevalcu

kapljic za zobe,

katere je z zad. voljnim vspedom Nj. s. in k. Vis. prejasna gospa prestolonaslednica-udova nadvoj-vodinja **ŠTEFANIJA** izvolila opetovano u-parabiti

Cena steklenici 20 nč. 10 stekl. 1 gl. 50 nč.

Naročbo a pošiljatev se točno proti poštnem povzetju

4 zlate, 18 srebrnih kolajz, 30 častnih in priznanih diplomov.

Kvizde

restitucijalni flui

e. k. priv. opiralna voda za konje.

Cena 1 steklenici 1 gl. 40 nč. a v.

Rabi se že 35 let v dvornih konjiških hlevih pri vojaštvu in civilu za okrepčanje in zopetno ojačevanje po velikih naporih pri izpahnjajjih, otrp-nelosti kitid., usposoblja konja do izbornih del v treninju. Dobiva se pristen le z gornjo varstveno znamko v vseh le-karnah in trgovinah z miro-dijami v Avstro-Ogorski. I

Glavna zaloga

Fran Iv. Kwizda

e. in k. avstro-ogorski in kr. rumunski dvorni liferant.

okrožni lekar, Korneuburg pri Dunaju.